

- dyplom wskazuje, iż jego posiadacz ukończył studia wyższe trwające co najmniej trzy lata, jako że dla uzyskania tytułu farmaceuty szpitalnego konieczne jest posiadanie uniwersyteckiego dyplomu licencjata w zakresie farmacji, odbycie pełnego odpowiedniego szkolenia specjalizacyjnego oraz zdanie egzaminu;
 - dyplom wskazuje, że jego posiadacz posiada kwalifikacje niezbędne dla wykonywania zawodu farmaceuty szpitalnego w Hiszpanii.
2. Zawód farmaceuty szpitalnego jest w Hiszpanii „zawodem regulowanym” w rozumieniu dyrektywy 89/48/EWG.
 3. Dyrektywa Rady 85/433/EWG⁽²⁾ z dnia 16 września 1985 r. dotycząca wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w zakresie farmacji, zawierająca środki mające na celu ułatwienie skutecznego wykonywania prawa przedsiębiorczości odnoszącego się do niektórych działalności z dziedziny farmacji nie ma zastosowania do zawodu farmaceuty szpitalnego
 4. W konsekwencji Królestwo Hiszpanii było zobowiązane do dokonania transpozycji dyrektywy 89/48/EWG w zakresie zawodu farmaceuty szpitalnego. Nie przyjmując koniecznych w tym celu przepisów do dnia 4 stycznia 1991 r., Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 19 z 24.1.1989, str. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 235, str. 37.

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2007 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-40/07)

(2007/C 82/34)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciele: U D. Recchia i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy]

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, iż nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu

zastosowania się do dyrektywy 2001/42/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na nią ciążyą na mocy art. 13 ust. 1 tej dyrektywy;

- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2001/42/WE upłynął w dniu 21 lipca 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 197, 21.7.2001, str. 30.

Skarga wniesiona w dniu 2 lutego 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-45/07)

(2007/C 82/35)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: K. Simonsson, M. Konstantinidis i F. Hoffmeister)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że przedstawiając Międzynarodowej Organizacji Morskiej w dniu 18 marca 2005 r. propozycję w zakresie „Kontrolowania zgodności statków i obiektów portowych z wymogami rozdziału XI-2 SOLAS i kodeksu ISPS”, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 10, 71 i 80 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji przedstawienie Międzynarodowej Organizacji Morskiej przez Republikę Grecką propozycji w dziedzinie objętej zakresem rozporządzenia (WE) nr 725/2004⁽¹⁾ w sprawie podniesienia ochrony statków i obiektów portowych, bez upoważnienia Komisji, stanowi naruszenie zobowiązań, które ciążyą na Republice Greckiej na mocy art. 10, 71 i 80 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

Komisja twierdzi, że od chwili ustanowienia rozporządzenia nr 725/2004, Wspólnota ma wyłączne kompetencje w zakresie zaciągania międzynarodowych zobowiązań w dziedzinie bezpieczeństwa na morzu. Zatem państwa członkowskie nie mają już uprawnień do przedstawiania swych krajowych stanowisk na forum Międzynarodowej Organizacji Morskiej w dziedzinach objętych wyłącznymi kompetencjami Wspólnoty, o ile nie zostaną do tego upoważnione przez Komisję.

(¹) Dz.U. L 129 z 29.4.2004 r., str. 6.

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-46/07)

(2007/C 82/36)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: L. Pignatoro-Nolin i M. van Beek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że utrzymując w mocy przepis, zgodnie z którym pracownicy sektora publicznego mają prawo do świadczeń emerytalnych w różnym wieku w zależności od płci, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 141 WE;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że system emerytalny zarządzany przez INPDAP (Istituto Nazionale della Previdenza per i Dipendenti dell'Amministrazione Pubblica) jest dyskryminującym pracowniczym systemem emerytalnym, sprzecznym z art. 141 WE w zakresie, w jakim ustala powszechny wiek emerytalny 65 lat dla mężczyzn i 60 lat dla kobiet.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 16 listopada 2006 r. w sprawie T-333/03 Masdar (UK) Ltd przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 2 lutego 2007 r. przez Masdar (UK) Ltd

(Sprawa C-47/07 P)

(2007/C 82/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Masdar (UK) Ltd (przedstawiciele: A. Bentley i P. Green, barristers)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 listopada 2006 r. wydanego w sprawie T-333/03 MASDAR (UK) Ltd. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich;
- zasądzenie od Komisji na rzecz wnoszącego odwołanie;
 - (i) kwoty 448,947.78 EUR, której wnoszący odwołanie domagał się w sprawie T-333/03 lub ewentualnie kwoty 249,314.35 EUR względnie kwoty, którą Trybunał uzna za stosowną;
 - (ii) odsetek za zwłokę od kwoty (i);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w instancji odwoławczej oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że wyrok Sądu Pierwszej Instancji powinien zostać uchylony w całości ze względów przytoczonych poniżej:

1. Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo stwierdzając, że działania wnoszącego odwołanie wynikały jedynie z obowiązku wykonania swojego zobowiązania umownego względem Helmico, w wyniku czego oddalił żądania wnoszącego odwołanie oparte na zarzucie bezpodstawnego wzbogacenia i prowadzenia cudzej sprawy bez zlecenia. Tym samym Sąd Pierwszej Instancji nie wziął pod uwagę uprawienia wnoszącego odwołanie do wypowiedzenia umów o podwykonanie ze skutkiem od dnia 2 października 1998 r.
2. Niezależnie od tego czy działania wnoszącego odwołanie wynikały jedynie z obowiązku wykonania swojego zobowiązania względem Helmico czy też nie Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo nie biorąc pod uwagę (i) okoliczności, że Komisja nie jest zwykłym kontrahentem, lecz dysponuje uprawnieniem do windykacji wiarygodności, które może wykonywać zgodnie z Rozporządzeniem Finansowym z dnia 21 grudnia 1977 r. mającym zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (¹), ani (ii) w jaki sposób Komisja wykonywała te uprawnienia.